

Τ' ανήμπορο γρουτσέλι

Σε κάποιο ηλιόλουστο νησί του Αιγαίου, εκεί που η θάλασσα καθημερινά ανακατεύεται με τη ζωή των ανθρώπων κι ο ουρανός χαμογελά καλόκαρδα, είχε γεννηθεί και το γρουτσελάκι της ιστορίας μας. Ένα μικρό γελαστό και παιχνιδιάρικο γουρουνάκι. Όλοι συμπαθούσαν αυτό το γουρουνάκι ή γρουτσελάκι, όπως λενε εκεί τα γουρουνάκια, και οι άνθρωποι και οι κοτούλες και οι κατσικούλες – τα κατσαρέλια που τα λένε – ως και ο κυρ-βοριάς που καμμιά φορά φυσάει αγριωπός – αγριωπός.

Και το γουρουνάκι μεγάλωνε σαν όλα τα γουρουνάκια. Ένα μόνο το στεναχωρούσε. Βλέπετε είχε γεννηθεί το καημένο με το ένα από τα μπροστινά ποδαράκια του λίγο πιο κοντό απ' ότι τα άλλα.. Κι έτσι κούτσαινε λιγάκι. Το γρουτσέλι μας το είχε συνηθίσει και αυτό έλα όμως που τ' άλλα ζωάκια της αυλής που ζούσε δεν το παίζαν στο ποδόσφαιρο.

- «Α! όχι», του λέγαν. «Είσαι φίλος μας και σε αγαπάμε, αλλά δεν μπορείς να τρέξεις σαν και μας και όποια ομάδα σε πάρει σίγουρα θα χάσει».

Ούτε στο κυνηγητό το παίζαν, ούτε στο τζαμί, παρά μόνο στην ομάδα και στο...κουτσό που ήταν

και πρωταθλητής. Βεβαίως. Κανείς δεν ήξερε κουτσό καλύτερο από το μικρό μας φίλο. Αλλά τι τα θες; Αυτουνού το μεράκι ήταν να παίζει ποδόσφαιρο. Κι όταν τα άλλα ζώα έπαιζαν αυτό τα κοίταζε με λαχτάρα. Και εκείνα πειραχτικά τραγουδούσαν:

Είσαι ένα άνημπορο, ανήμπορο γρουτσέλι
και μέσα στο ποδόσφαιρο
κανένας δεν σε θέλει.
Όποια ομάδα σε δεχτεί,
νίκη δεν πρόκειται να δει!

Μια μέρα εκεί που τα κοτοπουλάκια, τα κατσικάκια, τα κουνελάκια και τα σκυλάκια έπαιζαν ποδόσφαιρο, το Ανήμπορο Γρουτσέλι – και το φώναζαν έτσι γιατί δεν μπορούσε όπως είπαμε να τρέξει καλά – καθόταν σε μια γωνιά της αυλής και μιλούσε με το μωρό – ή μωρέλι όπως λένε οι άνθρωποι του νησιού τα μωρά - του ανθρώπου που είχε την αυλή αυτή που ζούσαν όπως είπαμε όλα τα ζώακια.

«Γρουτς, γρουτς, γρατς, γρούουου», έκανε το γρουτσελάκι που θα πει στην γλώσσα των ανθρώπων : «μακάρι να ‘παιζα κι εγώ, αλλά δεν με παίζουν γιατί δεν τρέχω».

Το μωράκι, που καταλάβαινε το γρουτσέλι γιατί όλα τα μωρά καταλαβαίνουν τη γλώσσα των ζώων, απάντησε: «ιιαουουουουου, γγγγγγγγγγγ, μπρμπρ;», που θα πει: «καλά, μην κάνεις έτσι, τι να πω κι εγώ που ούτε να περπατήσω δεν μπορώ και όλο ξαπλώνω;».

«Γράτσα, γρούτσα, γριτς-γριτς», απάντησε το γουρουνάκι,

δηλαδή: «εσύ δεν περπατάς γιατί είσαι πολύ μικρό, κάποτε και θα περπατήσεις

και θα τρέξεις, ενώ εγώ έχω ένα ποδαράκι κουτσό».

Κι ενώ λέγαν τέτοια και το μωράκι που το λέγαν μπουμπού προσπαθούσε να παρηγορήσει το φίλο του το γρουτσελάκι, δίνει μια ο Αζώρ το κουταβάκι με τη μπάλα και να η μπάλα με φόρα και δύναμη χτυπάει το βαρέλι που καθόταν η κυρά γαλοπούλα. Τώρα το βαρέλι αυτό συνήθως ήταν γεμάτο νερό μα έλα που έτυχε να είναι άδειο! Τρομάζει λοιπόν η κυρά γαλοπούλα και «γλου-γλου-γλου» αλαφιασμένη πετάγεται να φύγει και δίνει μια στο βαρέλι και πάρτο κάτω.

Πέφτει το βαρέλι με κρότο στα πλακάκια της αυλής και τότε να δείτε εσείς!

Από τη μια να κυλάει το βαρέλι «rrrrrrrrrrrr» και «γκrrrrrrrrrr» καταπάνω στο μωρό, από την άλλη τα ζώα να τρέχουν να φύγουν μην τα πατήσει και να φωνάζουν: «γαβ – γούβ» ο Αζώρ «δυστυχίας μας θα χτυπήσει το μωρό!», «μπεεεεεεεεεεεεεεεε» να κάνει σαν σειρήνα η κατσίκούλα «προσοχή θα μας χτυπήσει όλους», «κοκοκοκοκοκοκο» η κυρα κλώσσα «το μωρό, το μωρό, τη μπουμπού, σώστε την!!!!». Ένας πανικός, ένας φόβος, ένα άλλο πράμα!

Το γρουτσελί μας είδε το βαρέλι να ρχεται και η πρώτη του κίνηση ήταν να κάνει στο πλάι να γλυτώσει. Μετά όμως κατάλαβε πως το βαρέλι θα χτυπούσε το μωρό που δεν μπορούσε να φύγει αφού ακόμη δεν περπατούσε. Κάνει έτσι λοιπόν και κάθεται ανάμεσα στο μωρό και το βαρέλι που ερχόταν κάνοντας έναν τρομερό θόρυβο: «Γκρα-γκρου-γκραπ-γκραπ». Φοβήθηκε το καημένο αλλά δεν έκανε πίσω, έκλεισε τα

μάτια και περίμενε με αγωνία. Το βαρέλι έπεσε πάνω του και το χτύπησε στα πλευράκια που πόνεσαν πολύ, αλλά το μωρό είχε γλυτώσει!

Το μικρό μας γρουτσελάκι πονούσε για αρκετές μέρες αλλά ευτυχώς δεν είχε πάθει κάτι σοβαρό και σύντομα έγινε καλά. Το περιποιήθηκε βλέπεται και η μαμά της μπουμπούς πολύ, αλλά και όλα τα ζώα της αυλής που του 'φερναν λογής λογής καλούδια όσο ήταν

τραυματισμένο. Ο Αζώρ πρώτος-πρώτος του φερε ένα ωραίο κόκκαλο. Η καφετιά κατσικούλα λίγα χόρτα, το κοτοπουλάκι ένα παχύ σκουλίκι, το κουνελάκι

ο ασπρούλης ένα ωραίο καρότο και τελοσπάντων όλοι από κάτι.

Τώρα το γουρουνάκι ήταν ο ήρωας της αυλής και τα ζώα όχι μόνο το έπαιζαν στο ποδόσφαιρο αλλά μάλωναν κιόλας πια ομάδα θα έχει, όχι πια το Ανήμπορό αλλά το Γενναίο Γρουτσέλι, για τερματοφύλακα! Και ξέρετε και κάτι; αποδείχθηκε ο καλύτερος τερματοφύλακας απ' όλους!

Και τραγουδούσαν τώρα τα ζώα:

Είσαι ένα γενναίο κι ηρωϊκό γρουτσέλι
και μέσα στο ποδόσφαιρο κάθε ομάδα σε θέλει.
Με όποιον εσύ είσαι μαζί,
Τη νίκη έχει σίγουρη!

Α.Α.Βλαχόπουλος, PsyD